

Nieuwsbrief

Marjanne
in Zambia

april 2020

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

De eerste nieuwsbrief van dit jaar. Het jaar 2020. De nieuwsberichten wereldwijd gaan vooral over het coronavirus en alle gevolgen. Ook ik kan er niet omheen om daar aandacht aan te besteden, want het raakt ook ons hier op het zendingsveld. Hoe moeten we alles toch duiden wat er op ons af komt? Ik klamp me vast aan Gods Woord. Als ik eens een tip mag geven? Bekijk dan eens <https://kerkdienstgemist.nl/stations/90/events/recording/158489280000090> Gods beloften bemoedigen mij, zodat ik rustig van dag tot dag kan doen wat mijn hand vindt om te doen. Ik denk deze dagen vaak aan wat ik de laatste zondag in Nunspeet hoorde en wat in elke doopdienst klinkt: God wil als Vader voor ons zorgen, het kwaad van ons weren of het ons ten beste doen keren.

Dat brengt mij als vanzelf terug in mijn verlofweken. Als ik daaraan terugdenk, herinner ik me de mooie momenten rondom allerlei presentaties en gastlessen die ik mocht verzorgen. Wat doe ik dit stukje van het zendingswerk toch ook graag. Het is zo heerlijk om met jong en oud te mogen delen wat je op het zendingsveld leert zien van Gods handelen. Ik maak zulke prachtige dingen mee. O ja, ook vaak heel onbegrijpelijke dingen. Maar het gaat in Gods Koninkrijk niet om begrijpen, het gaat om vertrouwen!

In mijn verlof mocht ik heel veel hartelijke mensen ontmoeten. Ik kreeg het maar net voor elkaar om op alle uitnodigingen in te kunnen gaan. Het is een voorrecht om elk jaar een aantal weken in de thuisgemeente te zijn. Nu het als gemeente samenkomen in deze weken niet meer kan, begrijpt u/jij vast wat ik bedoel. Het is ook zo ontzettend fijn om een poosje te midden van vrienden en familie te zijn. Ook hierin ervaren we nu met elkaar hoe het voelt als dit onmogelijk is. Ik besef nu des te meer wat een groot voorrecht het was dat ik van heel dichtbij kon genieten van het opnieuw tante worden. En dat ik er getuige van kon zijn, op die laatste zondag in Nunspeet, dat mijn kleine neefje het teken en zegel ontving van Gods verbond. Ik merk hoe ik zelf zo heel vaak terugval op het feit dat God ook met mij een verbond sloot, voor ik nog maar naar Hem kon vragen. Dat geeft mij zo'n houvast in dit leven! God zag naar mij om en ziet naar mij om! Dat ervaar ik zo vaak. Gods bewaring was er op de lange vliegreis terug naar Zambia. Het plan was om

Marjanne in Zambia

gelijk door te reizen naar de post. Ik zou opgehaald worden door de directeur en zijn vrouw die toch al naar Lusaka moesten voor een vergadering. Maar er kwam een kink in de kabel. Overvloedige regen zorgde ervoor dat een deel van de enige hoofdweg naar onze post was weggespoeld. Het duurde vier dagen voordat er een noodbrug was geplaatst en mensen weer in en uit onze provincie konden reizen.

Alhoewel? Verscheidene modderlawines maakten het nog steeds bijna onmogelijk. De vier dagen noodgedwongen wachten gaven rust. Ik heb het aanvaard als een geschenk na alle hectiek en emoties van de week daarvoor. Ik verbleef bij Zambiaanse vrienden die een gasthuis voor zendingswerkers hebben. Je krijgt er kostelijk eten! En juist doordat ik in mijn verlof wat cadeau gekregen Zambiaanse lappen had omgetoverd in kleding, maakte dat ik deze dagen aan niks gebrek had. Vaderlijke zorg! Ook had ik tijd genoeg om tweeënhalve uur in de rij te staan om mijn nieuwe verblijfsvergunning te bemachtigen in het mudvolle immigratiekantoor. Dankbaar dat ook dit proces is afgerond! Ik zou nog geen twee weken hebben om mijn huisje weer woonbaar te maken en een maandlange trip naar de Copperbelt voor te bereiden. Spinnenwebben en hagedispoepjes verwijderen is nog tot daar aan toe, maar die vreselijk stinkende halfvergane muis in een kast... bah!

Al met al was ik op tijd klaar om af te reizen naar de Copperbelt. Maar op het laatste nippertje hoorde ik dat de eerste conferentieweek niet kon doorgaan. Zomaar een weekje extra thuis. Daar is evengoed altijd wel wat om je mee bezig te houden. De leeslessen voor de kokkin en de tuinman voeren er wel bij. En ik kreeg zo ook wat meer tijd om de groep nieuwe Bijbelschoolstudenten te leren kennen. Er zijn nogal wat studenten die van ver komen en het weekend overblijven. Op de zondagmiddagen zijn ze dan welkom op mijn veranda voor een kop thee en een spelletje. Heel gezellig!

Uiteindelijk was het dus vrijdag 13 maart toen ik 's morgens vroeg in mijn met school- en conferentiespullen volgeladen auto stapte. Zaterdag aan het eind van de middag arriveerde ik op de plaats van bestemming. Twee lange reisdagen achter de rug. Ik mocht logeren in een weeshuis, te midden van twaalf kinderen in de leeftijd van 2 tot 15 jaar en hun 'moeder-overste'. Een heel nieuwe ervaring.

Van maandag tot en met vrijdag gaf ik in de ochtenden praktijkles op de school waar deze (en vele andere) kinderen les kregen.

's Middags waren de kinderen vrij en gaf ik training aan de leerkrachten. Ik heb zelden in korte tijd zulke veranderingen zien ontstaan in een school als deze keer. Bijbellessen en werken in groepen werden gelijk schoolbreed ingevoerd. Zo bemoedigend!

Ondertussen kreeg ik voldoende mee van het schokkende wereldnieuws rondom het coronavirus. En hoewel de regering zei dat er in Zambia nog niks aan de hand was, kwam ook hier tijdens die eerste trainingsweek het besluit dat alle scholen dicht moesten. Op eens hoorden we niks meer over wat de Zambiaanse gemoederen wekenlang had bezig gehouden: gasaanvallen door het hele land op scholen en woningen en rituele moorden, waarbij 43 mensen officieel het leven lieten. Het akelige is dat we via kranten en andere mediakanalen regelmatig de indruk krijgen dat het officiële nieuws en de daadwerkelijke situatie niet overeenkomen. Ook rondom het coronavirus, waarvan nu toch enkele tientallen besmettingen bekend gemaakt zijn. Deze situatie is sowieso zorgelijk. Testen schijnt

maar op een plek te kunnen in dit land dat zo groot is als Frankrijk en ongeveer net zoveel inwoners heeft als Nederland. Over de gezondheidszorg zullen we het maar niet hebben. Of over het niet opvolgen van gezondheidsadviezen van de regering. Mensen drommen nog overal samen. Ik hoor zelfs geluiden als: 'Die blanken nemen allerlei maatregelen daar in Europa, maar ze sterven evengoed' en 'We leven in een christelijk land, dus ons zal niks overkomen'. Ik houd mijn hart vast ...

In korte tijd veranderden al mijn plannen. Trainingen werden afgezegd en ik moest hals over kop terug naar de zendingspost. Buitenlandse Zaken in Nederland en het consulaat in Zambia namen contact met mij op. Naar Nederland gaan?? Biddend heb ik besloten op mijn post te blijven. In een paar dagen tijd was het ook al geen optie meer om naar Nederland terug te keren. Alle vliegverkeer vanuit en naar Zambia ligt nagenoeg stil.

Buiten de dagelijkse 8 tot 10 uur geen elektriciteit om, kan ik gelukkig nog communiceren met het thuisfront. Schrijnende verhalen maken wel dat ik me meer dan ooit zo vreselijk ver weg weet. Je zou zo graag helpen waar men ziek of eenzaam is, je zou zo graag er zijn voor hen die verdriet hebben ... In gedachten en gebeden zijn we verbonden!

Ik weet me geroepen om de Zambiaanse kinderen, onderwijzers en anderen te dienen. Hoe ik dat nu gestalte kan geven? Voor mijn gevoel zit ik opgesloten in mijn huisje, verstopt in de nu nog zo mooie groene bush. Op zich een prachtig rustig plekje. Ik heb de vraag gekregen om één van de door mij geschreven kinderboeken in het Engels te vertalen, om hopelijk hier in Zambia op den duur ook christelijke leesboeken te verspreiden. Ook kan ik nog verder met een serie Bijbelstudies schrijven voor tieners. Maar verder?

Nu stuurde iemand me een prachtig verhaal over een zending in de vorige eeuw; James Fraser. Hij was

zendeling in het Himalayagebergte in China. Toen een strenge winter voettochten door de bergen onmogelijk maakte, was hij erg bezorgd over de door hem gestichte onbereikbare gemeenten. Zouden de gemeenteleden wel volharden in het geloof, zo zonder leiding? Hij bad meer dan ooit voor zijn mensen. En wat ontdekte deze zendeling ná deze tijd van beproeving? Er was meer vrucht dan ooit, juist daar waar hij niet had kunnen komen ...

U/jij begrijpt wel dat ik graag afsluit met een oproep tot gebed! Voor de kinderen en mensen die ik mag dienen. Maar zeker ook voor mijn ouders, ons gezin en voor mijzelf hier in Zambia ...

Ook wens ik u en jou graag gezegende Paasdagen. Hoe de omstandigheden ook zijn, we weten dat Jezus leeft! 'Omdat Hij leeft, ben ik niet bang voor morgen' zingt een lied ...

Een hartelijke groet,

Marjanne

Colofon

Vragen

Wanneer u/jij vragen hebt of meer wilt weten kunt u/jij altijd terecht bij één van de commissieleden. Ons contactadres is:

TFC Marjanne in Zambia
p/a Kuntzestraat 94
8071 KV Nunspeet
Tel. (0341) 26 08 93

U kunt ook mailen naar de thuisfrontcommissie:
marjanneinzambia@cgknunspeet.nl

Adres Marjanne

Marjanne Hendriksen
c/o Covenant College
P.O. Box 560229
Petauke
Eastern Province
ZAMBIA

Wilt u rechtstreeks met Marjanne mailen?
Dat kan. Haar mailadres is:
marjannehendriksen@hotmail.com